

Jeg har ikke nærmere kendskab til den konkrete sag udover, hvad der har kunnet læses i pressen. Men mig bekendt er der her tale om et ret enestående eksempel. Jeg er således ikke orienteret om, at der skulle findes andre eksempler på manglende efterlevelse af Klagenævnets afgørelse om at betale sagens omkostninger. Og da det – som bekendt – ligger mig meget på sinde ikke at indføre flere og nye regler end højst nødvendigt, er det mit udgangspunkt, at den konkrete sag bør løses inden for de nuværende rammer. Og det tror jeg da også, der er gode chancer for, at den kan.

Det er da mit håb, at en ekstra påmindelse til kommunen om, at denne ikke har betalt sagens omkostninger – hvis dette stadig ikke er sket – vil løse sagen. Jeg vil dog under alle omstændigheder bede KonkurrenceSekretariatet, der varetager den daglige administration af udbudsreglerne, om at følge op på sagen med henblik på at sikre, at Klagenævnets påbud efterkommes.

Spm. nr. S 1526

Til erhvervsministeren (25/2 97) af:

Lene Espersen (KF):

»Vil ministeren sikre, at offentlige myndigheder efter afgørelser fra Klagenævnet for Udbud selv tager initiativ til at søge forlig med en passende erstatning umiddelbart efter, at afgørelsen foreligger?«

Begrundelse

Såfremt offentlige myndigheder ikke selv søger at indgå et forlig, når en afgørelse går dem imod, kan resultatet være, at den vindende part igen skal til at føre retssag imod myndigheden for at få en passende erstatning, hvilket kan være en økonomisk urimelig belastning for virksomheden, ligesom omkostninger ved retssag samt erstatning må antages at blive højere end ved at indgå et frivilligt forlig om erstatning.

Svar (7/3 97)

Erhvervsministeren (Jan Trøjborg):

Efter dansk ret henhører fastsættelsen af erstatningskrav som udgangspunkt under domstolene. Klagenævnet for Udbud ikke har kompetence til at behandle krav om erstatning, hvilket fremgår af § 5, stk. 2, i lov om Klagenævnet for Udbud.

Spørgsmålet om erstatningsansvar vil altid bero på en meget konkret vurdering af, om en virksomhed er gået glip af en kontrakt som følge af en myndigheds manglende overholdelse af udbudsreglerne. Og det er selvsagt langt fra altid tilfældet. Der er jo kun én, der kan få kontrakten, og der er ofte mange om budet.

Alle parter er efter min opfattelse af retssikkerhedsmæssige årsager er bedst tjent med, at så vigtigt et spørgsmål, der kan have så vidtrækkende konsekvenser for både myndigheder og virksomheder, afgøres i overensstemmelse med almindelige retsplejprincipper, det vil sige ved domstolene.

Muligheden for at få tilkendt erstatning er selvsagt en god ting, når skaden først er sket. Men det bedste er dog at undgå, at skaden sker, og at der på ulovligt grundlag indgås kontrakt.

Netop med henblik herpå skete der for lige godt et år siden en styrkelse af Konkurrence Sekretariatet.

Ved den lejlighed blev sekretariatet pålagt at tage sager op på eget initiativ eller på grundlag af en henvendelse og om nødvendigt indbringe overtrædelser for Klagenævnet for Udbud.

I den forløbne tid har sekretariatet behandlet i alt ca. 100 konkrete sager. Og i de allerfleste tilfælde, hvor sagen er kommet for dagens lys, inden kontrakt er blevet indgået, er det lykkedes at få rettet op på fejl i udbudsproceduren, inden det blev for sent. I stort set samtlige sager har den pågældende myndighed således fulgt sekretariatets råd, så overtrædelse og skadevirkninger heraf har kunnet komme i forkøbet.

Jeg vil derfor arbejde videre ad denne vej, idet jeg tror, at vi herved bedst kan bidrage til en effektiv efterlevning af udbudsreglerne til gavn såvel for virksomhederne som for de offentlige myndigheder.
